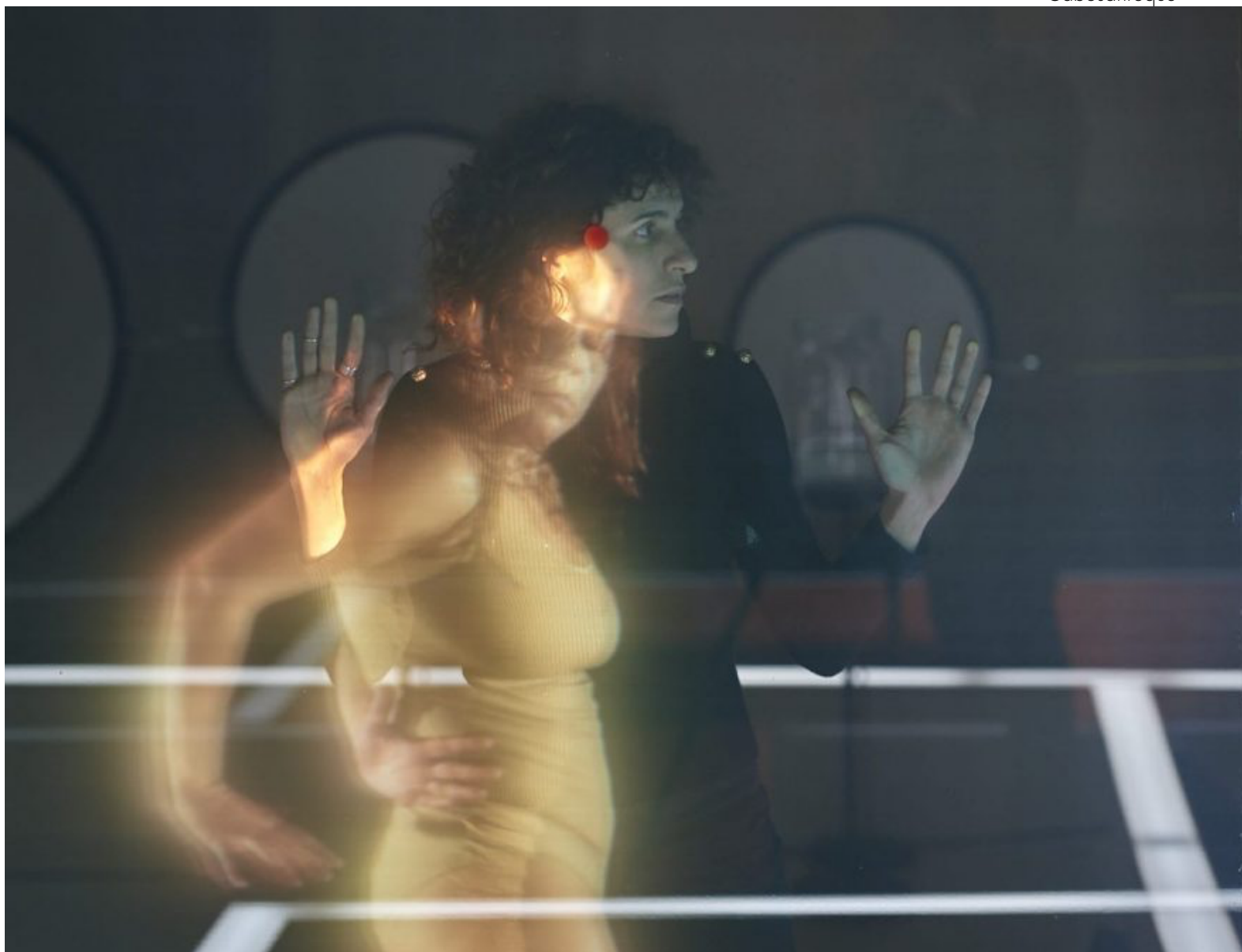

8 CONVERSES PER AQUEST SANT JORDI 2020

Cabosanroque

Els mesos de maig i juny, durant el confinament per fer front a la pandèmia de la Covid-19, la Fundació Lluís Coromina va organitzar unes converses amb persones vinculades a l'Entitat. A títol individual, o com a representants d'organitzacions van explicar objectius, circumstàncies i motivacions de la seva activitat.

Els tres eixos de la Fundació - Persones; Natura; Art – no són un eslògan ni una marca, són una declaració de principis. En un món sotmès a la velocitat, als canvis constants, a l'obsolescència programada, on les persones poden percebre (o intuir) els perills que amenacen la humanitat i el planeta i donar-los nom, però les iniciatives de les Institucions tradicionals són incapaces de promoure les alternatives imprescindibles per evitar que es compleixin els pronòstics perturbadors, una de les activitats imprescindibles és enraonar, fora del marc de l'espectacle, que té un efecte dissolvent. (Enraonar és una bella paraula catalana que va molt més lluny que els sinònims que trobaríem en altres llengües).

Les vuit converses, llargues, lentes, clarividents, conviden a l'exigència i a l'esperança, a pensar diferent -que, segurament, és la millor manera de pensar- i al compromís (una paraula gastada) amb el lloc i el temps que vivim.

La **Laia Torrents**, que es defineix com a artista sonora, i l'**Albert Serra**, cineasta, coincideixen en posar de relleu el valor del treball des de les perifèries. Les grans ciutats són imprescindibles per dinamitzar i qualificar el seu territori d'influència, però no ho poden absorbir tot. **Les ciutats petites no han de renunciar a la voluntat de ser - d'acreditar-se- i de ser-hi** en la constel·lació de les poblacions que aporten talent.

Dues de les converses són amb fotògrafs. En **Francesc Guillaumet** se centra en el seus treballs sobre la cuina per posar en evidència els seus valors, no només gustatius, i la seva vinculació amb la natura. **La cuina podria servir de metàfora per recuperar el ritme de vida orgànic: hi ha el temps de la selecció, de la preparació, de la cocció, de la degustació i de la digestió.**

En **Tino Soriano** reivindica la seva professió en un temps d'abundància il·limitada de fotos. Per a ell, **es tracta de capturar amb imatges l'essència de l'ésser humà**, en la seva

diversitat i, molt especialment, en els espais morals on habiten persones en circumstàncies no desitjades. La seva mirada als hospitals és exemplar.

L'Olga Feliu i en Jordi Juanós representen les seves organitzacions. Compromesos amb la natura, treballen diàriament per perpetuar la vida i la seva diversitat. L'**Olga Feliu**, dirigint la *Fundació Mona*, pretén ajudar a evitar la desaparició de les espècies de primats que estan en perill d'extinció i va més enllà: fa camí amb totes les persones que entenen que **al segle XXI també s'han de canviar molts hàbits que comporten un maltractament dels animals.**

En **Jordi Juanós** dirigeix *Plant for the planet* convençut que **la reforestació és una de les accions humanes que poden tenir més incidència en la preservació de la vida** de totes les espècies, inclosa la humana.

En **Robert Bellsolà**, home polifacètic, se centra en la voluntat de formar un equip professional de ciclistes que es converteixin en el primer equip català que participa en el Tour de França. No el mou, però, l'impuls competitiu, sinó **la promoció de tots els valors vinculats a l'esport, des del coneixement del propi cos, fins al sacrifici**; i també el mecenatge i la fruïció d'un espectacle fascinant.

En **Pere Monràs** és metge. En la conversa destaca unes quantes necessitats: observar la natura, més que mare, exemple d'aposta radical per la vida; la curiositat, que parteix de **l'impuls d'exploració, que caracteritza l'ésser humà i que el duu a la investigació permanent**; la consciència col·lectiva, un dels objectius fonamentals que hauria d'assumir l'educació perquè contribueix a desactivar les iniciatives massificadores. **La societat responsable és un col·lectiu d'homes i dones lliures, és a dir, que cultiven l'autonomia de pensament i la fam de coneixement.**

Hi ha moltes altres persones vinculades a la Fundació Lluís Coromina, amb les quals serà bo d'enraonar per anar ampliant el sentit dels tres eixos que s'abracen i que són la seva raó de ser.

Joan Solana. Patronat de la Fundació Lluís Coromina

LAIA TORRENTS

"A Banyoles hi ha un
teixit creatiu molt ric"

La Fundació Lluís Coromina va donar el tret de sortida, el dijous 7 de maig, al cicle de converses en directe a través d'Instagram per donar a conèixer alguns dels projectes vinculats amb l'entitat. L'artista Laia Torrents, de cabosanroque, va protagonitzar un diàleg juntament amb el director de la Fundació, Ricard Planas, en què s'han anat donant detalls de la vinculació de l'entitat amb aquest duo d'artistes sonors.

La formació va néixer el 2001 com un grup de música amb onze persones de perfils professionals tan distants com arquitectes i enginyers, amb la premissa que tots havien de tocar un instrument que no fos el seu. A partir del 2015, ja com a duo (Laia Torrents i Roger Aixut) es van instal·lar la seu del Puntal – Laboratori de les Arts, un dels espais de *coworking* de la Fundació juntament amb Barcelona, que conformen un ecosistema d'acolliment i relació col·laborativa entre entitats culturals i socials. La realitat que els va dur a traslladar-se de Barcelona al Puntal va ser la situació immobiliària de la capital catalana i la falta d'espai per dur a terme la creació i producció de les seves obres.

"Als inicis fins i tot vam viure al Puntal, a l'espai reservat per la residència d'artistes, on també s'hi allotjaven periòdicament els muntadors de les pel·lícules de l'Albert Serra", va explicar Torrents.

En aquest sentit, Ricard Planas va posar el focus de la conversa en la importància de la deslocalització de l'artista / creador de les grans ciutats, com ara Barcelona: "La vostra experiència ens porta a pensar que ciutats de mida més reduïda poden acollir més adequadament i retenir el talent". Torrents va afegir la necessitat de reduir els aspectes més tècnics i administratius: "En ocasions, en entorns més petits es tenen menys dificultats". Així mateix, va puntualitzar que amb menys tràmits "l'artista es pot centrar en la seva veritable tasca: la creació".

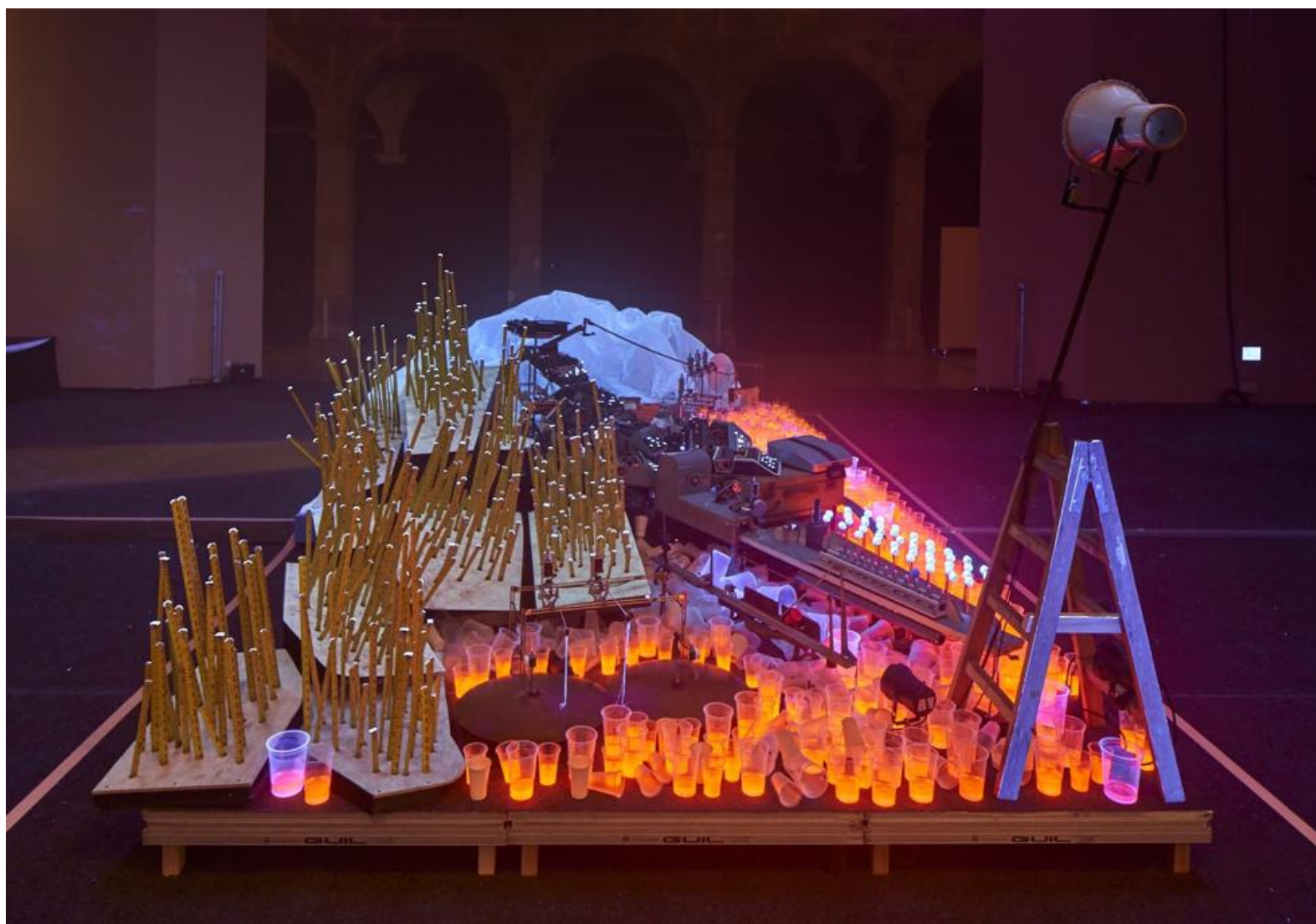
Precisament el procés creatiu de cabosanroque va centrar els següents minuts de conversa, en què es va ressaltar el concepte de "reaprofitament" i reciclatge com a elements centrals de la seva obra. Torrents va destacar que per a ells era molt important la idea de creació a partir de la destrucció: "La destrucció entesa com a descomposició dels seus elements,

no com a eliminació d'aquests". També va posar de manifest la gran capacitat creativa de les seves màquines.

Entre el públic virtual es van generar diverses preguntes en el transcurs de la conversa, una de les quals sobre la relació entre el duet d'artistes i el poble de Banyoles, i com aquesta ha influenciat la seva capacitat creadora. Ricard Planas va introduir el que s'havia generat en aquest sentit, com per exemple l'acció el **Run Run dels Exploradors** per tal que alumnes de les escoles del Pla de l'Estany poguessin viure experiències sensorials interactuant amb la música generada per les màquines / artefactes de cabosanroque. Laia Torrents va destacar que existeix a Banyoles un ric teixit de creadors sensibles a les arts com ara dissenyadors, programadors, músics, artistes plàstics o fotògrafs, un fet que els ha facilitat poder-hi col·laborar durant aquests anys.

Una altra qüestió que va sorgir entre l'audència va ser el procés creatiu que segueixen. Segons Torrents, disposen de màquines i artefactes en un magatzem però creen a partir d'un disseny, no dels elements de què disposen: "El nostre procés creatiu passa per dissenyar l'obra i després anem a buscar els elements que necessitem per dur-la a terme".

Sobre l'actual realitat del Covid-19, Torrents va destacar que és una situació de molt incertesa sobretot pel que fa als espais d'exhibició. També va posar de relleu que les seves obres semblen pensades per èpoques de pandèmia, ja que compleixen els requisits a nivell de distàncies: "Són obres pensades per viure una experiència individual". És el cas de "No em va fer Joan Brossa", o la que es va estrenar en la darrera edició del Festival Temporada Alta: "Dimonis", de les quals durant el transcurs de la conversa es van poder veure imatges.

ALBERT SERRA

“En les meves pel·lícules
al paisatge no se l’admira,
se l’utilitza”

El cineasta banyolí Albert Serra va ser el protagonista de la segona conversa en directe per Instagram de la Fundació Lluís Coromina. Aquest cicle vol donar a conèixer alguns dels projectes vinculats a l'entitat. Juntament amb Ricard Planas, director de la Fundació, van anar desgranant detalls de la seva vinculació amb la Fundació i amb Banyoles i tot el que simbolitza el seu treball, amb una especial menció a la temàtica "La natura com a personatge".

Actualment, Albert Serra i la productora Andergraun Films estan ubicats a l'Espai Isern Dalmau de la Fundació Lluís Coromina a Barcelona. Malgrat això, la relació d'Albert Serra amb Banyoles continua molt estreta (curiosament, la Fundació està ubicada al mateix carrer on va néixer Serra). Segons l'artista, Banyoles ha estat, al llarg de la seva vida, l'hàbitat on s'ha forjat el seu univers més humà, ja que molts dels seus col·laboradors són d'aquesta població. Així mateix, va posar de relleu que des d'una visió creativa, és irrellevant el fet de viure en una gran urbs com pot ser Nova York: "residir en una petita ciutat no genera tantes distraccions com en una gran ciutat".

Pel que fa a la seva filosofia de treball, Albert Serra va comentar que s'havia creat a partir de la figura de "l'artista frustrat": "En vaig conèixer molts i d'alguna manera m'han guiat. No per ser fracassats deixaven de considerar-se artistes".

I això m'ha inspirat". En aquest sentit, des del primer dia van tenir clar que calia tenir una visió internacional, en una època de pocs prejudicis de com s'havia de fer el cinema i alhora en els inicis de la revolució digital. Es reivindicava així com a pioners en crear produccions digitals des de casa.

La figura de Salvador Dalí és present en l'univers d'Albert Serra i així ho va posar de manifest Ricard Planas. Segons Serra, coincideix amb Dalí sobretot pel que fa a allò que el geni empordanès definia com "de l'ultralocal a l'universal".

La importància de la natura en l'obra de cineasta va centrar els següents minuts de conversa. Ricard Planas va subratllar el fet que la natura és com un personatge més en les seves creacions, i Albert Serra va matisar: "Estem parlant d'un paisatge que no se l'admira, sinó que se l'utilitza". La seva

darrera pel·lícula, *Liberté*, és una mostra de la utilització del paisatge per part del creador: no se sap si està gravat en un decorat d'estudi o és natural, i això es deu a la tensió generada. "La natura és quelcom per ser transformada a través de la petjada del temps sota la mirada de l'artista", va afegir Serra.

Seguint amb la darrera producció, *Liberté*, Ricard Planas va posar sobre la taula l'extraordinària experiència de veure, al museu Reina Sofía, una instal·lació immersiva de la pròpia pel·lícula, un fet que subratlla la importància de trencar els propis límits del concepte del cinema. "Possiblement era més forta l'experiència física i emocional en la instal·lació que en la pel·lícula, que té un impacte més intel·lectual i una major problemàtica moral. Però són complementàries les dues

posades en escena", va concloure Serra. Referent a la situació actual del Covid-19, Serra va comentar que no s'estan veient afectats ja que l'estrena de la pel·lícula estava pràcticament realitzada. Malgrat això, en països com els EUA s'ha estrenat a través de plataformes on line, cosa que sí que canvia: "no és l'ideal, perquè aquesta pel·lícula té un impacte físic i emocional; no és el mateix veure-la col·lectivament que sol en petita pantalla".

Sobre els projectes de futur, Albert Serra va anunciar que està treballant en una nova pel·lícula amb una realitat molt actual al voltant de les relacions d'avui en dia, i que es filmarà a partir de l'agost a la Polinèsia francesa. "La vanitat, el control de la pròpia imatge i la manipulació a l'hora de relacionar-nos amb les altres persones formaran part de la nova producció".

JORDI JUANÓS

“Aquests nens i nenes
són els futurs líders climàtics
del planeta”

Des d'una dimensió local però d'abast mundial, l'entitat Plant for the planet es va crear l'any 2007 a partir de la iniciativa d'un nen alemany de 9 anys. El seu director, Jordi Juanós, va donar detalls dels seus objectius, en la tercera conversa en directe per instagram de la Fundació, en aquesta ocasió, amb el coordinador Daniel Fuentes.

"A classe li van encarregar un treball sobre canvi climàtic i va veure que els adults no estaven fent el que havien de fer. Així va començar un projecte amb altres nens de l'escola, del poble i va arribar a la conclusió que el millor que podrien fer els nens era plantar arbres", comenta Juanós. Segons el director de l'entitat, els arbres "són l'única màquina natural que és capaç de convertir el CO₂ en oxigen, el que ens dóna vida al planeta. La idea és plantar un bilió d'arbres, que és el que s'ha calculat que serviria per capturar un 25% de les emissions de CO₂ i conservar l'augment de la temperatura del planeta per sota dels 2 graus".

Un altre focus d'acció de Plant for the planet, és la figura dels infants com a desenvolupament dels seus valors i de la seva consciència. És

a dir, identificar nens i nenes, nois i noies, entre 10 i 18 anys amb capacitat de lideratge que puguin fer d'ambaixadors i ambaixadores per l'emergència climàtica. Segons Juanós, "són els futurs líders climàtics del planeta."

Així mateix, per a l'entitat pren molta importància actuar des del món local per aconseguir efectes a nivell global: "Hem treballat al voltant de 90 països, 85.000 nens i nenes en total. L'any passat van passar per les nostres acadèmies un miler d'infants".

Qui vulgui col·laborar-hi pot fer-ho a través de l'APP, amb la qual es pot plantar un arbre a qualsevol lloc del món, a preus molt assequibles. "Els arbres s'han de plantar bé, tenint en compte quines espècies es planten a quins llocs, i fent el manteniment convenient". A les comarques gironines s'han dut a terme diverses iniciatives, com una de recent de replantació d'arbres a Salt, en una activitat popular a la zona del riu Ter. I també es duran a terme diverses accions al territori per recuperar i augmentar la biodiversitat en zones que han patit incendis. "L'objectiu és plantar 100 milions d'arbres arreu del món d'aquí al 2030".

TINO SORIANO

“La fotografia documental
és un bé per a la humanitat”

Tino Soriano, reconegut fotògraf a nivell internacional resident a Banyoles, va ser el protagonista de la quarta xerrada del cicle de converses en directe per Instagram impulsat per la Fundació Lluís Coromina. La xerrada va tenir lloc dijous 21 de maig a la tarda i va donar lloc a un interessant diàleg entre el prestigiós fotògraf i director de la fundació Ricard Planas.

Reconegut per la seva llarga trajectòria i per formar part de l'equip de National Geographic, Tino Soriano és un fotoperiodista internacional que ha dedicat gran part de la seva vida professional a captar amb imatges l'essència de l'ésser humà. Especialitzat en el camp de la medicina i la salut, el fotògraf coneix el món sanitari d'apropr i va parlar de la situació actual i de la importància de la fotografia en temps excepcionals com els que estem vivint.

La conversa va començar amb la controvèrsia que ha generat el Covid19 en el món del fotoperiodisme i la fotografia documentalista, ja que molts professionals s'han preguntat si durant l'estat d'alarma se'ls ha permès fotografiar les coses com realment estaven succeint, o només

se'ls ha deixat "ensenyar allò que interessa als mitjans de comunicació i els *poders fàctics*". El fotògraf va explicar que considerava que l'impacte i la cruesa causada pel coronavirus no ha pogut estar ben captada ni ben representada pels fotoperiodistes, i va afirmar que aquests han tingut "moltes complicacions per fer correctament el treball de documentalistes".

Soriano va remarcar que els fotoperiodistes de guerra, que són els que estan acostumats a fotografiar tot tipus de conflictes bèl·lics i situacions extremes arreu del món, són els que han notat i han patit més aquests impediments a l'hora de cobrir la pandèmia. El fotògraf explicava a la Fundació que, fins ara, quan ell i els seus companys de professió captaven la realitat dels conflictes internacionals, la seva visió era vàlida i podien fotografiar qualsevol cosa. En canvi, amb la situació actual, explica que quan aquests mateixos fotoperiodistes internacionals volen cobrir amb imatges la pandèmia dins el seu propi país, dins les seves fronteres, "es troben que hi ha coses que les poden fotografiar i d'altres que no".

La promoció de la fotografia lliure o *fotografia popular* també ha estat un dels temes que ha generat més controvèrsia dins el context actual. Durant l'estat d'alarma s'han generat milions i milions d'imatges fetes per persones de tot el món i, segons explicava el fotògraf, això ha fet que es vegi la realitat d'aquesta pandèmia a través dels ulls de tothom. "És una bona proposta, però es genera molta informació i molt material de poca qualitat, poc professional", va afirmar Tino Soriano. "He trobat a faltar un encàrrec per part dels mitjans de comunicació oficials, o del propi govern espanyol", i a continuació va reivindicar la necessitat de tenir ajudes per part de fundacions, governs i estaments oficials per poder documentar i cobrir el moment actual, ja que considerava que era "un fet històric tan important com ho va ser en el seu moment la guerra civil espanyola".

El fotògraf també va fer referència a la situació crítica dels mitjans escrits, i va puntualitzar que alguns mitjans importants com The Guardian o The New York Times estaven canviant la seva estructura per adaptar-se a l'actualitat, i estaven prioritzant la fotografia i la

part més visual i digital del mitjà. "És important que la gent entengui que no tots els continguts d'Internet han de ser gratuïts". En aquest sentit, el fotògraf del National Geographic va remarcar que les imatges són imprescindibles perquè posen els fets i els esdeveniments en el seu lloc, i els situen en el temps i en la memòria de les persones. Per això, Soriano va tornar a afirmar que els governs eren els responsables de crear un arxiu de la història que està succeint en el seu país i va remarcar: "La fotografia documental és un bé per a la humanitat; és la nostra petjada".

Fent referència al moment actual i la situació que causada pel Covid19, Soriano va afirmar que "existeixen moltes mirades i molt diferents" i va explicar que els representants i líders polítics tenen la seva pròpia mirada. D'aquesta manera, el reconegut fotògraf va destacar la importància de tenir independència dels poders polítics i econòmics, així com d'interpretar la història a través de fotografies fetes per professionals amb experiència i recorregut. "Per això qüestiono que no hi hagi cap encàrrec per part del govern per reflectir la veritable realitat del

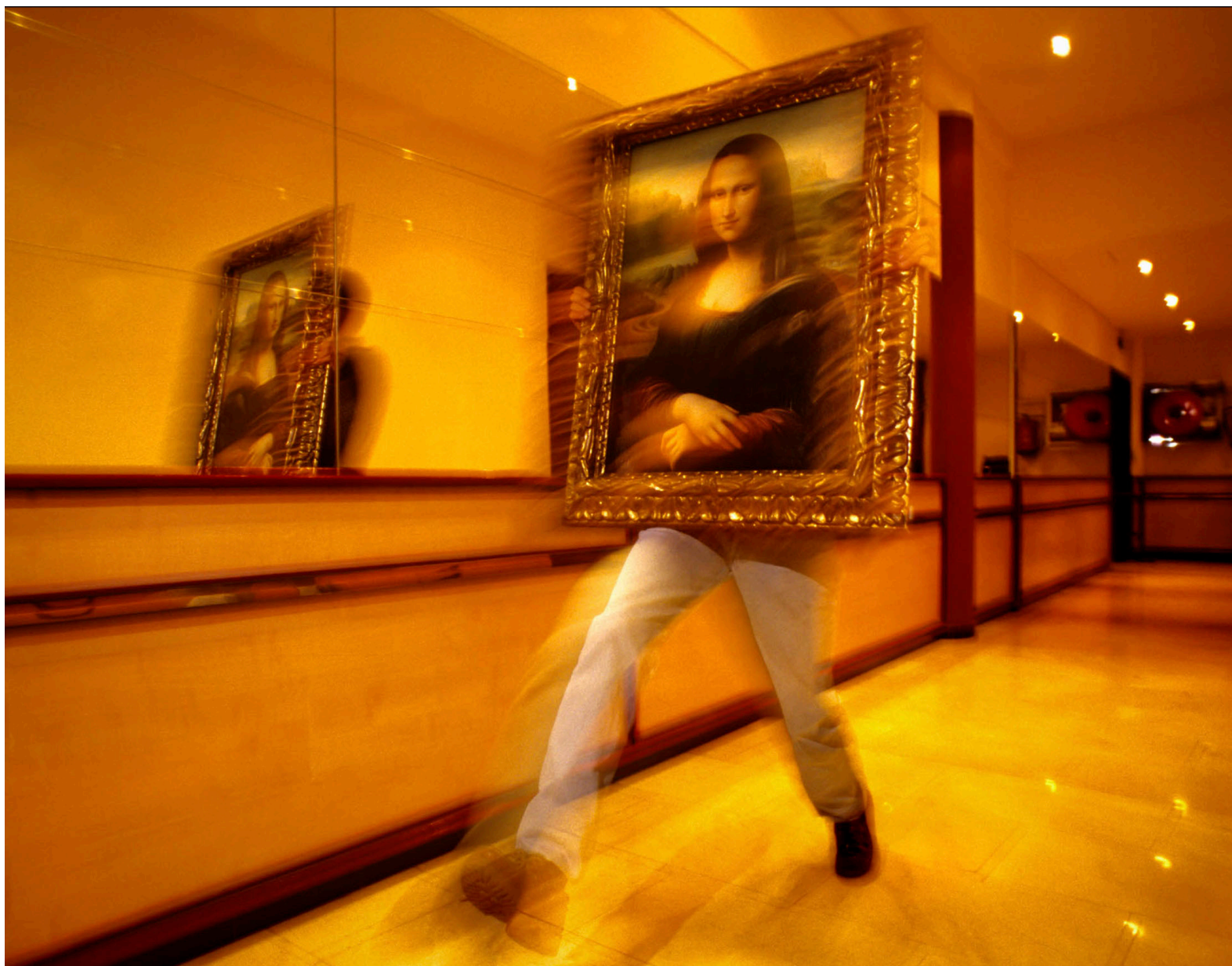
Covid19 i assegurar una mirada correcta i neutral, amb imatges fetes des de l'objectiu de fotògrafs que tenen un cert grau d'ètica i una trajectòria professional reconeguda".

"Els fotoperiodistes sou com petits diaris a les xarxes", va prosseguir Ricard Planas. En aquest sentit, Tino Soriano va apuntar que a les xarxes socials "el perfil del fotògraf s'interpreta com un perfil més global", i va posar d'exemple el seu compte d'Instagram. Va afirmar que els seus seguidors el segueixen perquè els agraden les seves fotografies, i també per la seva forma de redactar. "Com a fotògraf no estàs venent només una fotografia, també vens una manera de veure el món, i això s'emmarca en el concepte del documentalisme", va explicar. Soriano també va afegir que la paraula **fotògraf** ha perdut el significat que tenia, i que avui dia s'hauria de parlar més del concepte **professional multimèdia**. El fotògraf va acceptar que aquesta nova realitat en el fons és "una trampa mortal", ja que pot fer que persones professionals i

especialitzades es converteixin en simples creadors de continguts.

Per acabar, Tino Soriano va afirmar que tots els fotògrafs documentalistes tenen un tema que els agrada molt a nivell personal i que treballen de forma continuada, i va explicar que "el seu tema predilecte" era el món de la salut i de la medicina. "Probablement sóc l'únic fotògraf que ha dedicat 40 anys de la seva vida a fotografiar aquest món; he fotografiat des de la realitat que viu un nen amb càncer a la que pateix un adult amb problemes renals, i gairebé sempre ho he fet des de l'òptica del personal sanitari", explicava el fotògraf. "Porto 40 anys fent homenatge a les persones que treballen en el món de la salut", va afirmar somrient.

La quarta conversa en directe de la Fundació Lluís Coromina va finalitzar amb un diàleg sobre els projectes de futur del fotògraf. Soriano va desvelar que a finals d'any es publicaria un llibre amb les imatges d'aquests 40 anys de trajectòria dedicats a fotografiar el món de la medicina i la salut.

OLGA FELIU

Fundació Mona

“La majoria de les actuals
amenaces provenen de
països d'on no són originaris
els primats”

La directora de la Fundació Mona, Olga Feliu, va ser la protagonista del diàleg en directe del dijous 4 de juny, juntament amb el director de la Fundació Lluís Coromina, Ricard Planas.

La Fundació Mona és una organització sense ànim de lucre nascuda el 2001 per trobar solucions al tràfic de primats, el seu maltractament en nom del món de l'espectacle i la tinència il·legal al territori. Actualment, la Fundació s'ubica a Riudellots de la Selva, però compta amb un projecte de traslladar-se al Pla de l'Estany: "El ric patrimoni natural i cultural d'aquesta comarca fa que mantinguem l'objectiu de traslladar-hi les nostres instal·lacions, cosa que afavoriria la continuïtat de la nostra fundació".

Pel que fa a la situació de diferents espècies de primats, segons un estudi recent, de les 500 espècies de primats que existeixen més del 60% estan amenaçades i la resta en un elevat grau de vulnerabilitat. Aquesta situació vol dir que des de les diferents organitzacions que treballen in situ on aquests primats

són originaris, hi ha molta feina a fer. I respecte a les organitzacions que estan fora d'aquests països, com ara la Fundació Mona, cal aprofitar la gran capacitat d'arribar a la gent, ja que la majoria de les actuals amenaces provenen dels països d'on no són originaris els primats. Segons Olga Feliu, les principals amenaces són "voler-los com a mascotes o la importació de fusta molt especial que només es pot extreure dels boscos on habiten els primats, principal motiu de la desforestació. Cal una gran conscienciació de la població".

D'aquesta falta d'equilibri i en la necessitat de minimitzar l'impacte del progrés, Ricard Planas ha posat èmfasi a la relació directa entre la crisi climàtica i la manca de protecció dels ecosistemes naturals que de rebrot provoca pandèmies com la que encara estem vivint. Segons Feliu, en mercats on es ven l'animal viu o mort "hi ha un caldo de cultiu molt propens a desenvolupar-se moltes bactèries i, per tant, hi ha una gran transmissió de virus d'unes espècies a les altres". En aquest punt, Ricard Planas apunta al sacrifici d'animals

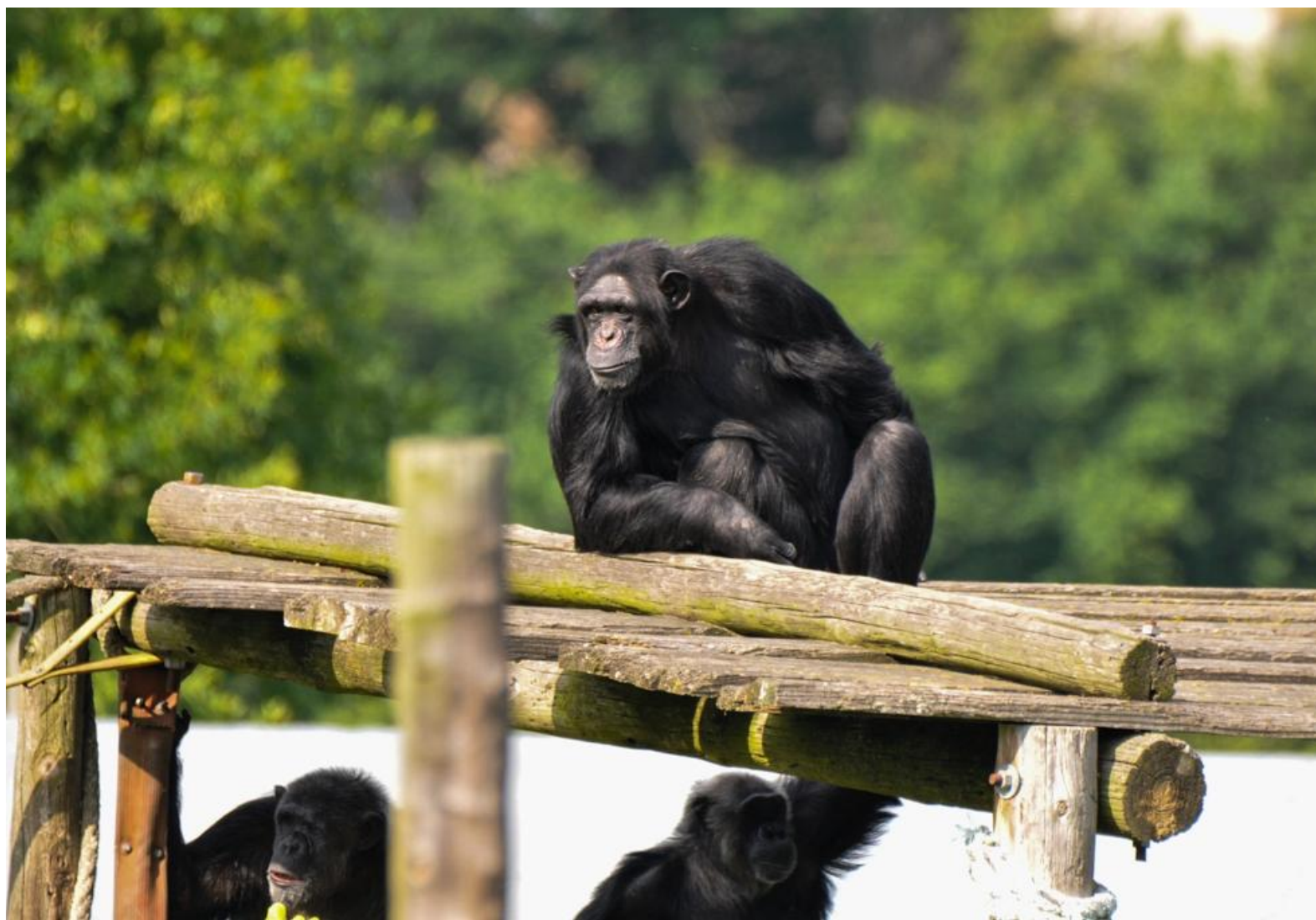
en relació amb l'alimentació i Feliu detalla que per alimentar la població mundial "fa falta desforestar milions d'hectàrees perquè els animals puguin pasturar".

El model dels zoos del segle XXI centren els següents minuts de conversa. Feliu destaca la incertesa que provocaria el fet de prescindir dels zoològics: "Molts zoològics s'estan transformant. Les administracions públiques han de reaccions en el cas d'aquells zoos on la situació dels animals és precària i el seu benestar està amenaçat. En aquest sentit, el 2012 vam crear l'associació EARS a nivell europeu de centres de recuperació de fauna exòtica, amb l'objectiu de treballar a nivell de parlament europeu, el tema fronterer d'entrada d'animals".

Una de les qüestions sorgides entre els oients és la de la relació amb els primats. Segons Feliu, un dels aspectes que més l'ha sorprès és

l'emotiva salutació de benvinguda que et regalen quan fa dies que no els veus. També sorgeix la preocupació sobre l'experimentació amb animals. Segons Feliu, "si s'experimenta amb animals el que no pot ser és que vagi lligat a qui treu més aviat la vacuna al mercat. El factor econòmic sempre està present i condiona".

A la part final de la conversa es van repassar algunes de les col·laboracions entre les dues Fundacions com ara l'exposició **Mona** amb el Celler de Can Roca, que es va dur a terme a l'Espai Eat Art de la Fundació Lluís Coromina, amb fotografies d'en Francesc Guillaumet i la reproducció de la mona de Pasqua de la mà de Jordi Roca. En aquest sentit, Feliu va comentar la importància del mecenatge per tal de poder fer avançar la Fundació i, tal com s'havien proposat des dels inicis, no dependre de les subvencions públiques.

PERE MONRÀS

“Estem malalts d’antropocentrisme
i això té conseqüències”

El metge i president del Biomimetic Science Institute, Pere Monràs, va protagonitzar la conversa en directe per Instagram de la Fundació Lluís Coromina el dijous 12 de juny, juntament amb el coordinador de la Fundació, Daniel Fuentes.

Biomimetic Sciences Institute (BSI) és una fundació sense ànim de lucre i una de les poques institucions arreu del món que focalitza la seva feina al voltant de la biomimètica. Pere Monràs presideix l'entitat des de l'any 2018, dedicada plenament a la construcció d'un metamodel d'inspiració biomimètica, com a ciència del descobriment de la natura viva i font de novetat per al desenvolupament vital. Ha contribuït en nombrosos articles i publicacions sobre el desenvolupament d'organitzacions complexes i sobre el paper d'aquest metamodel biomimètic en el desenvolupament positiu de les societats humanes.

Metge oncòleg, executiu i activista pensador, actualment Pere Monràs està escrivint una publicació, en el marc dels actuals projectes de BSI: "volem aprofundir en la situació del món i com podem contribuir a les

coses que estan passant". I afegia: "estem en un canvi d'època definida per un nou paradigma: superar la Il·lustració basada en la lògica de la raó i el racionalisme d'on va emergir la Revolució Industrial per afegir-hi ara la lògica relacional i la interrelació humana, on emergeix la Revolució digital".

També es va fer referència a les accions del BSI orientades a la recerca, la investigació, l'educació, la salut i la cultura, necessaris per la modulació del nostre creixement perquè hi pugui haver progrés. Pere Monràs va posar de manifest el funcionament de l'aprenentatge: "Mai m'he dedicat a fer cursos per aprendre. He après del que he fet. En mullar-te amb una cosa, encara que et surti malament, és quan aprens. Sempre és l'acció allò que hem de valorar". Així mateix, va posar de manifest la importància de la curiositat. "Ja en la primera infància, els nens tenen curiositat pel seu entorn, per saber on han anat a parar després de sortir del ventre de la mare." Un instint de curiositat que en la majoria de les vegades és escapat per les reaccions **negacionistes** dels propis pares. "Per això des del BSI decidim fer recerca. Tothom hauria

de fer recerca, entesa com a curiositat”.

Pel que fa al present i al futur basat en la hibridació de la ciència i la tecnologia en relació al factor humà, Pere Monràs afirma que és un punt clau i posa de manifest que ara estem en una transició: “Cadascú s’haurà de posicionar respecte aquest avanç de la ciència i la tecnologia”. I afegeix que això ens portarà a un encreuament entre tot el desenvolupament científic i tecnològic, però que ara encara és una incògnita com quedarà definit: “Casaran la tecnologia i el factor humà? S’empoderaran les persones o es crearà una elit?”.

Seguidament Daniel Fuentes va preguntar a Pere Monràs com definir aquest nou marc de consciència, sota el paraigües del que anomenem la biomimètica. Monràs va detallar que consisteix en imitar la natura i al mateix temps, observar-la, parar-hi atenció: “Cal tenir respecte a la

natura i que el nostre comportament sigui biomimètic, allunyar-nos de l’antropocentrisme”. I afegeix: “Estem malalts d’antropocentrisme, d’ego... i això té conseqüències. Això té efectes en el sistema immunitari. L’antropocentrisme reforça l’individualisme i això és un infantilisme”. Preguntat si veu possible caminar cap a una consciència col·lectiva d’espècie, Monràs va fer referència a que ningú ha sortit a la vida sense ajuda dels altres i va citar Jorge Wagensber, que deia que les formigues individualment no són llestes, però col·lectivament són molt intel·ligents, tot al contrari que els homínids, que individualment són molt savis però col·lectivament gens. Així mateix, va recordar Eudald Carbonell quan diu que cal fer un salt còsmic a la consciència col·lectiva. I per aconseguir-ho, segons Monràs, cal mobilitzar o el camp de la matèria sinó el de l’energia. L’energia, segons ell, és el que fa que la gent es connecti positivament.

FRANCESC GUILLAMET

“La gràcia de la cuina és sumar el gust
a la resta de sentits”

El cicle de converses en directe a través d'Instagram de la Fundació Lluís Coromina va serguir el dijous 18 de juny amb la xerrada amb el fotògraf Francesc Guillamet, qui ha protagonitzat un diàleg juntament amb el director de la Fundació, Ricard Planas.

El fotògraf de prestigi internacional Francesc Guillamet ha centrat la seva vida professional en el món de la gastronomia, i ha estat la persona que ha retratat la totalitat dels plats de Ferran Adrià (El Bulli). Ricard Planas va iniciar la conversa comentant el fet que des de la Fundació Lluís Coromina, i concretament des de l'Espai Eat Art, es promou el món de l'alimentació radiografiat des de la òptica artísticocultural.

Francesc Guillamet va parlar de la seva llarga relació professional amb el cuiner Ferran Adrià. El fotògraf va destacar el valor i la confiança que el cuiner tenia amb ell alhora de projectar i retratar els seus plats, i va afirmar que gaudia d'una gran llibertat creativa durant les sessions de treball amb el reconegut xef. En relació al restaurant El Bulli, Ricard Planas i Francesc Guillamet van parlar de la natura com un vector destacable i

la importància de la relació directa amb l'entorn. Ricard Planas va continuar la conversa preguntant per la especialització del fotògraf, que s'havia centrat clarament en el món de l'alimentació. Francesc Guillamet va posar en relleu la seva amistat amb Juli Soler i l'estreta relació amb la gent d'El Bulli: "Era molt més que anar a retratar plats; també implicava viure una experiència professional amb gent que feia coses diferents". Guillamet també va explicar que tot l'equip del restaurant tenien els mateixos referents fotogràfics, fet que va ajudar a crear la complicitat i la sinergia existent fins a dia d'avui.

A continuació, Ricard Planas va parlar de l'evolució a nivell estètic de la fotografia de Guillamet, qui també ha treballat per a altres cuiners de prestigi com els germans Roca. El fotògraf va explicar la importància de simplificar les il·luminacions i concentrar-se més en la forma, i va remarcar que l'estètica depenia molt del plat que s'havia de fotografiar: alguns tenien la seva màxima grandesa en la presentació, mentres que amb d'altres aquesta només es podia apreciar a través del gust. "La gràcia de la cuina és el gust sumat a la resta de sentits", va dir. Arrel

d'aquest comentari, Planas va fer referència al cuiner Pere Arpa, qui havia manifestat que la cuina és multisensorial. En aquest sentit, Guillamet va afegir que la seva feina és pensar en la cuina amb tots els sentits, i després visualitzar-la i concentrar-la en un sol sentit: la vista, la imatge.

Després de parlar del pa com un aliment que ha estat una icona a la fotografia de Guillamet, Ricard Planas va preguntar sobre l'actual interpretació fotogràfica de la cuina a nivell internacional. Francesc Guillamet va opinar que a dia d'avui la xarxa social d'Instagram ha agafat molta

importància i influència. En canvi, pel que fa al context dels llibres, on es pot descobrir l'avantguarda de la cuina, va considerar que la situació actual està molt estancada, tot i que va afirmar que actualment també hi ha alguns projectes literaris sobre gastronomia interessants. Finalment, per acabar la conversa, i després de parlar de la Fundació Joan Bahí, Ricard Planas va preguntar per la obertura de la Fundació El Bulli, en la qual hi col·labora el fotògraf. Guillamet va respondre amb una imatge del paisatge de Cala Montjoi, i va tornar a remarcar la importància de fusionar paisatge, natura i gastronomia.

ROBERT BELLSOLÀ

“El nostre somni és convertir-nos en el primer equip català que participa al Tour de França”

La Fundació Lluís Coromina va seguir el dijous 25 de juny amb el vuitè diàleg del cicle de converses en directe a través d'Instagram. El gironí Robert Bellsolà, propietari de les fleques Antiga Casa Bellsolà i responsable de l'equip de ciclisme d'èlit Sub-23 Antiga Casa Bellsolà-Girona Cycling Team, ha estat el protagonista de la xerrada amb el director de la fundació, Ricard Planas.

La conversa va començar fent referència a la situació actual i excepcional causada pel COVID-19, i com aquesta havia afectat a l'equip de ciclisme. Bellsolà va explicar que havia provocat un gran trastorn a l'equip ja que els seus ciclistes, especialment els internacionals, havien hagut de parar els seus entrenaments i havien hagut de tornar als seus països natals.

Després de parlar de l'Espai Eat Art, on antigament hi havia viscut l'artista Lluís Vilà i on actualment hi conviuen cultura i esport, el director de la Fundació es va centrar en la faceta més artística del convidat, qui també exerceix com a director i productor de cinema. Ricard Planas va preguntar què havia dut a una persona del món del cinema

i de la producció audiovisual a crear un equip de ciclisme professional, i perquè aquest s'havia establert a Banyoles.

El gironí va iniciar la seva resposta parlant dels seus orígens, els quals es remunten al 1892, quan la seva família es va iniciar en el món de l'artesania flequera. Després de parlar del context històric, Robert Bellsolà va parlar de la seva funció com a gerent de les set fleques artesanes Antiga Casa Bellsolà, situades a la ciutat de Girona, i de la seva passió per el ciclisme. Arrel d'una trobada amb l'ex ciclista professional Johnny Wertz, i gràcies al patrocini de l'empresa flequera de Bellsolà, va néixer el projecte de l'equip professional de ciclisme Antiga Casa Bellsolà-Girona Cycling Team. El convidat va explicar que aquestes dues facetes més professionals li permetien desenvolupar la seva passió per l'audiovisual i el cinema, generant continguts al voltant de les seves vivències com a ciclista.

A continuació, el protagonista d'aquest novè diàleg va anunciar que enguany l'equip ciclista ha decidit ascendir a la categoria Èlit Sub-23, amb l'objectiu d'accedir a la segona divisió del ciclisme

professional en els propers anys i poder participar al Tour de França o el Giro d'Itàlia. "El nostre somni és arribar al Tour de França i convertir-nos en el primer equip català de la història que aconsegueix formar part d'aquesta competició", va afirmar. D'aquesta forma, Robert Bellsolà va destacar que el projecte seguiria treballant especialment en la cantera base de ciclistes, per tal d'arribar a consolidar aquest equip d'èlit amb corredors professionals.

Pel que fa a la ubicació de l'equip, Bellsolà va argumentar que "Banyoles és un paradís pel ciclisme degut a l'excel·lent mobilitat pel territori, el qual és idoni per a realitzar els entrenaments". També va posar en relleu la connexió i l'acord de col·laboració de l'equip ciclista amb la Fundació Lluís Coromina i el Grup AgriEnergia, que ha permès engegar el projecte de cantera i disposar d'una infraestructura logística per a l'equip. Així doncs, en el procés de creació d'aquesta "cantera de ciclistes d'èlit", Bellsolà va fer referència a la manca d'aportacions econòmiques per part de les empreses que gestionen les curses i les competicions, les quals

no aporten cap tipus d'ajuda als equips privats. "Hi ha una necessitat d'innovació constant per tal d'atreure l'interès d'empreses que vulguin apostar per aquest projecte tan ambiciós", va remarcar el responsable de l'equip ciclista Antiga Casa Bellsolà-Girona Cycling Team.

Tot seguit, Ricard Planas va dir que un dels principals motius que havien captivat a la Fundació Lluís Coromina a l'hora de col·laborar amb el projecte ciclista era tota la dimensió de l'esport com a formació i trajectòria humana i professional. El convidat va corroborar les paraules del director de la fundació destacant la participació de l'espònsor Value School, una entitat sense ànim de lucre que busca promoure la cultura financera entre els corredors.

Per acabar la conversa, Robert Bellsolà va comentar que de tot aquest procés de creació de la "masia" o "cantera de ciclistes" a Girona tenia com a objectiu final crear el primer equip ciclista català professional, i va afegir que ell mateix s'havia encarregat de enregistrar tot el procés. "Si arribem a aconseguir aquest objectiu final, i posicionem l'equip a l'èlit

professional del ciclisme i participem al Tour de França, després en podrem extreure un o dos documentals que difondran els valors i els reptes assolits durant tot el procés”, va afirmar el director de cinema. “El ciclisme és una escola

on qualsevol ésser humà aprèn que les coses que es volen s’han de lluitar”, va concloure. Bellsolà va acabar el diàleg parlant de la solitud del ciclista, i de la seva felicitat al poder combinar esport i cultura.

President
Lluís Coromina Isern

Presidència d'honor
Montserrat Isern Delclós

Patronat
Martirià Butinyà
Jordi Gimferrer
Alexandre Juanola
Montserrat Oller
Ricard Planas
Albert Serra
Joan Solana

Direcció
Ricard Planas – bonart cultural
Coordinació i logística
Daniel Fuentes
Àrea social
Eva Collell – Ab Intra
Secretariat
Cristina Grau
Comunicació
Alda Rodríguez – Alter Sinergies
Muntatge i conservació
Pere Comas – La rebotiga

Albert Serra